

Danske Malermestre, Generalforsamling 2011
Hotel Hvide Hus, Aalborg
Formand Glenn Larsen
mundtlig beretning

Kære malermestre, kære gæster, mine damer og herrer - Velkommen til Danske Malermestres generalforsamling i Aalborg!

Traditionen tro vil jeg indlede min beretning med at mindes de kolleger, der ikke mere er blandt os:

Ole V. Hansen, Københavns Malerlaug

Laila Binger, Københavns Malerlaug

Jørgen Knudsen Schmidt, Københavns Malerlaug

Svend Mølsted-Møller, Københavns Malerlaug

Hans Palle Hansen, Københavns Malerlaug

Ove Nielsen, Københavns Malerlaug

Aksel Nielsen, Københavns Malerlaug

Conrad Nielsen, Esbjerg Malerlaug

Helge Kjøgø, Esbjerg Malerlaug

Erling Mørk, Vejle Malerlaug

Jørgen Vestergaard, Aarhus Malerlaug

Kurt Aabo Sørensen, Aalborg & Nørresundby Malerlaug

Aage Pedersen, Aalborg & Nørresundby Malerlaug

Johnny Hansen, Lollands Malerlaug

Svend Aage Bladt, Odense Malerlaug

Edvard Hansen, Odense Malerlaug

Mogens Iver Quottrup, Randers Malerlaug

Torben I. Soelberg, Roskilde Malerlaug

Kaj Madsen, Viborg Malerlaug

Hans-Helge Pedersen, Vordingborg Malerlaug
Henry Mikkelsen, Aarhus & Omegns Malermesterforening
Kaj Broholt, Aarhus & Omegns Malermesterforening
Laila Larsen, Aarhus & Omegns Malermesterforening

Knud Bruhn, Midtjydsk Malerlaug

Henning Georg Thomsen, Vendsyssel Malerlaug

Karen M. Petersen, Fynske Malermestre
Svend Erik Larsen, Fynske Malermestre
Helga Hansen, Fynske Malermestre
Henning Nielsen, Fynske Malermestre

Alle har de udfyldt deres plads i malerfaget og var gode og trofaste medlemmer.

For alle, der har kendt dem,
er det vemodigt, at de ikke er mere

Vi vil savne dem - og mindes dem og udtale:

"Æret være deres minde"

Jeg vil gerne bede forsamlingen om et minuts stilhed.

Det har været et begivenhedsrigt år. Desværre også et år, der vil blive husket som en lang vandring op ad bakke.

Økonomisk går det fortsat trægt. Der er lyspunkter for samfundsøkonomien generelt, men det kører fortsat i slæbegear for byggeriet.

Her har krisen ikke sluppet sit tag. Det mærker de fleste af os stadigvæk. Og at stå og love snarlig bedring vil være ualmindelig dumt. Selv ikke de fremmeste økonomer er enige om fremtiden.

Så lysner det, så er der tale om en boble, så er der gode tal fra den amerikanske økonomi, så er der dårlige tal for den europæiske økonomi. Så nej, at stå her og sige, at det bliver bedre lige rundt om hjørnet, det tør jeg altså ikke love jer.

For dansk økonomi er ikke en isoleret størrelse. I en globaliseret verden er vi dybt afhængige af at kunne købe og sælge til landende omkring os.

Netop her har vi i mine øjne et stort problem.

Med hjælp fra politikere på evig valg og danskere, der bare ikke kan få nok at de offentlige goder, er vores danske velfærdssamfund både vidtforgrenet og fintmasket.

Og meget, meget dyrt.

Velfærden er alene finansieret af skatteindtægter. Skatteindtægter, som vi ikke kan blive ved med at opkræve, hvis vi fortsat skal kunne handle med udlandet.

For sandheden er jo, at hver gang politikerne hæver skatterne, så kigger lønmodtagerne over på arbejdsgiverne og siger: ”Jeg skal betale mere i skat, nu skal jeg have mere løn ...”

Konsekvensen er, at hver gang vi hæver skatterne, så falder vores konkurrenceevne – vores varer bliver dyrere. Hver gang.

Vores skatter er allerede i dag tårnhøje, vores lønninger er tårnhøje, priserne i vores supermarkeder er tårnhøje – og priserne på de varer og tjenesteydelser, vi sælger til udlandet er tårnhøje.

Politisk har der manglet mod og vilje til at se sandheden i øjnene. På langt sigt betyder det velfærdsstatens afvikling, fordi kagen, vi beskatter, vil blive mindre og mindre.

Den sandhed er langt om længe ved at gå op for den borgerlige blok – det vidner blandt andet forliget om efterlønnen om.

Og selvom et farvel til efterlønnen nok havde været bedst, får vi en kraftig beskæring. Og i tilgift et farvel til 10 års blokpolitik.

Alene det er en stor gevinst ...

Men selvom dansk økonomi altså er under kraftig indflydelse fra verden omkring os, er der stadig ting, vi kan påvirke – desværre gør vi det ikke.

Se nu bare på de mange østeuropæiske byggearbejder, der er i gang ude på pladserne. Indtrykket er beklageligvis, at de har uhindret adgang til at arbejde i Danmark.

Jeg har sagt det før – og gentager det gerne: Vi har absolut intet imod konkurrence fra udenlandske håndværkere.

De skal faktisk være velkomne al den stund, at det kun er, når vi bliver udsat for konkurrence, at vi udvikler os.

Det er i de situationer, at vi kigger kritisk på vores forretningsgang og måden, vi arbejder på. Det er der, vi finder på de smarte løsninger og andre måder at tilrettelægge arbejdet.

Kort sagt: Vi bliver bedre til at drive vores virksomheder. Men vi skal konkurrere på lige vilkår – det gør vi så langt fra.

Alt for mange udenlandske håndværkere arbejder til timelønninger, som vi kendte dem i 50'erne.

De betaler ikke skat, de betaler ikke moms, de overholder ikke arbejdsmiljølovgivningen...
Fortsæt selv – faktum er, at de er i fuld gang med at undergrave den danske model.

Jeg tager nok munden for fuld, hvis jeg siger, det sker med politisk velvilje og accept, men kendsgerningerne er, at politikerne vender det blinde øje til.

På Christiansborg vil man sikkert hævde, at man har gjort, hvad man kunne. Men RUT... er det virkelig alt, hvad vi kan regne med af hjælp fra den kant?

RUT, register for udenlandske tjenesteydelser, en hjemmeside, der kunne være skrevet på russisk eller kinesisk. Umulig at forstå, umulig at finde rundt på, og meget tæt på at være ligegyldig!

Og hvad hjælper det alt sammen, når en kendt, kvindelig, konservativ minister – lader sig gribe med polske håndværkere på taget.

Hvad hjælper det, når hun blot stiller sig an og siger: Jamen, jeg troede, de var registreret?

Så er vi der ude, hvor de folkevalgte med store bogstaver fortæller, at dansk håndværk, danske håndværkere ikke er værd at bevare.

Det er klart, at en globaliseret verden stiller vores samfund over for mange udfordringer. Men vi kan ikke bare lukke vores grænser og sige, at Danmark er en ø, og resten af verden kan i øvrigt rende os.

Jeg er klar over, at nogle danske politikere har den holdning, men det er tågesnak. Verden kommer til os, hvad enten vi vil det eller ej.

Men det er bestemt ikke det samme som at lægge sig om på ryggen og vinke farvel til alle vores principper.

Vi har et godt aftalesystem i Danmark; arbejdsmarkedets parter har tradition for at forhandle sig på plads. Det skal vi blive ved med.

Det er også derfor, at vi har bragt den norske model med almengøring af overenskomster i spil.

Problemet er bare, at mange i de faglige organisationer – både arbejdsgivere og fagforeninger – har fået almengøring galt i halsen.

De tror at politikerne skal bestemme overenskomsterne – det er jo slet ikke tilfældet. Alemgøring er jo ikke en kamel, der skal sluges.

Det vil stadigvæk være arbejdsmarkedets parter, der forhandler sig til rette og bliver enige om spillereglerne for overenskomsten.

Og politikerne gør bagefter dele af overenskomsten til lov: At overtid koster ekstra, at arbejdstiden er på 37 timer eller at der er en mindsteløn, der skal betales.

Og selvom Dansk Arbejdsgiverforening har bedt os om ikke tale højt om almengøring, så arbejder vi stadig på sagen. Vi fortsætter arbejdet, selvom der ikke er enighed blandt arbejdsgiverorganisationerne!

Men det er på sin plads at sige, at vi også selv skal passe på. I den skarpe konkurrence kan nogle føle sig fristet til at hyre udenlandske håndværkere ind – direkte eller som underentreprenører under en eller anden form.

Hvis den praksis breder sig, kommer vi selv til at udgøre en trussel mod såvel vores fag som vores organisation.

En ond cirkel hvor der ikke bliver udlært lærlinge, fordi ingen søger uddannelse i et fag, hvor der ikke er job. Hvor man hyrer udenlandske svende, fordi man ikke kan få danske, fordi der ikke bliver udlært nogen. Og sådan kan det fortsætte.

Danske Malermestre står og falder med kontingenterne: Og når man spekulerer i udenlandske underentreprenører, spekulerer man også i lønsummerne.

På sigt får Danske Malermestre færre penge til at kæmpe malermestres sag og servicere jer.

Selvfølgelig en utilsigtet konsekvens, men værd at give en tanke, inden man ukritisk hyrer en udenlandsk underentreprenør ind.

Den udbredte brug af billig, udenlandsk arbejdskraft sker selvfølgelig ud fra et konkurrencehensyn. Hos bygherren, hos hovedentreprenøren og hos os selv.

Men for overhovedet at være konkurrencedygtige er det altså en forudsætning, at vi får reelt arbejde ud af vores svende for de 37 timer, vi betaler for.

Og her hjælper hverken RUT, almengøring eller politisk indblanding. Her er vi simpelthen nødt til at være faste i kødet og forlange, at svendene arbejder, som vi betaler.

Alt for megen tid går med uofficielle kaffepauser og lange besøg hos leverandørerne. For slet ikke at tale om den udbredte uvane med at forlade pladsen, så snart mester er ude af syne.

Jeg kan godt være bange for, at hvis I virkelig satte jer for at tælle timer, ville mange blive chokeret. I betaler for 37 timer – men i bedste fald får mange af jer kun 30 timers arbejde eller mindre.

Og *det* er alene jeres ansvar. Her hjælper ingen kære mor eller Christiansborg-politiker: Det er helt op til jer at få, hvad I betaler for.

Det her er et spørgsmål om ledelsesansvar – jeres ansvar som mestre og arbejdsgivere.

Sagt lidt firkantet, har vi i mange år levet en beskyttet tilværelse. Og den udenlandske arbejdskraft viser os nu, at vi slet ikke er så enestående, som vi gik og troede

Prøv at hør en kollega, der har haft fornøjelsen af tyske ansatte i deres virksomhed.

De har oplevet en helt anden arbejdsmoral, en helt anden tilgang til arbejdstiden.

De tyske svende møder til tiden – og går ikke hjem før fyraften. De holder de pauser, de har krav på, men heller ikke mere. De er høflige, arbejdsvillige, de har kort sagt en helt anden tilgang til arbejdet end mange af vores egne svende.

Vi – og vores svende – kan lære rigtig meget af de tyske svende.

De officielle tal fra Danmarks Statistik viser, at produktiviteten er faldet de seneste 10 til 15 år. Det er direkte pinligt. Man kan helt sikkert finde mange forklaringer – og bortforklaringer – på denne udvikling.

Men jeg er bange for, at vi selv bærer en del af ansvaret. Fra 1993 og frem til 2008 oplevede vi nærmest en uafbrudt vækst i byggeriets beskæftigelse.

Vi var heller ikke udsat for konkurrence fra udlandet i de år. Og vi valgte den nemme løsning: Vi gav svendene højere og højere løn, flere og flere goder – og sendte regninger videre til kunderne.

Men udvidelsen af EU og de åbne grænser har åbnet vores øjne. Det er ikke længere muligt bare at sende kunderne en større regning fordi svendene kræver højere løn og flere goder.

Og heldigvis. Jeg tror faktisk også, at den udvikling er ved at gå op for svendene.

Her er det også vigtigt lige at nævne den dom, der faldt i voldgiften i foråret. En sag, der var anlagt af Malerforbundet og handlede om fortolkning af overenskomstens § 1 – arbejdstiden.

Vi har nu fået voldgiftsrettens ord for, at ingen arbejdsdag må være længere end otte timer inklusiv pauser. Jeg skal være den første til at beklage, at dommen har afskaffet den tidlige fredag – et gode for jer såvel som jeres svende.

Nogle kan være fristet til at sige ”jamen vi laver en lokal aftale i virksomheden” for på den måde at beholde den gode stemning.

Men jeg vil advare meget mod den praksis. Det korte af det lange er nemlig, at en lokal aftale ikke står over overenskomsten.

Og hvis det kommer til en konflikt med svendene, kan I derfor risikere, at de går til fagforeningen og påstår, at arbejdstidsreglerne er overtrådt.

Og med den påstand kan fagforeningen rejser krav om både bod og overtidsbetaling.

Derfor: Lad være! Det er overenskomstens regler, der gælder. Skal tolkningen af § 1 ændres, skal det altså ske ved forhandling med Malerforbundet.

Dramatik var der også, da vi indledte vores Nyborgstævne 2010 med et ekstraordinært oldermandsmøde. Forklaringen var den, at vi i bestyrelsen længe havde følt, at Håndværksrådet ikke kæmpede vores sag så godt, som vi kunne forvente.

Bestyrelsen mente, at det måske var på tide at se sig om efter et andet erhvervspolitisk ståsted. Måske sammen med Dansk Byggeri, måske nogle andre eller måske alene ...

På det ekstraordinære oldermandsmøde havde vi en god debat; vi fik lagt frem, hvad der talte for Håndværksrådet, og hvad der talte for en anden løsning. Vi fik noget at arbejde med.

Det fik Håndværksrådet også. De fik øjnene op for, at vi mente det alvorligt, når vi stillede krav om at få erhvervspolitik og byggepolitik på dagsordenen. Og de tog det til sig.

I en grad, så vi på sidste års oldermandsmøde i Hanstholm kunne stå frem og sige, at Håndværksrådet var der, hvor vi hørte hjemme.

Samarbejdet med Håndværksrådet er i dag rigtig godt. Vi føler, at vores problemer bliver taget alvorligt, og at man arbejder for at finde på løsninger, skabe politisk dialog og resultater til gavn for malerfaget.

Jeg behøver blot at nævne det affaldskaos, der hersker på genbrugspladserne og de horrible gebyrer, mange af jer bliver mødt med. Håndværksrådet sidder med i det udvalg, hvor en ny model i øjeblikket bliver udarbejdet.

Den sag er bestemt ikke glemt!

Håndværksrådet fortjener også ros, for at have fået sat nogle af de værste annonchajer bag tremmer. De har længe kæmpet mod disse platurer – og de har vundet.

Fradragsordningen for håndværkerydelser, som netop nu er ved at blive vedtaget, er også godt hevet i land af Håndværksrådet. Jeg vil dog lige nævne, at det var os, der henledte Håndværksrådets opmærksomhed på den svenske ordning, som er forbillede for den danske.

Men det hører også med, at vi selvfølgelig hele tiden er opmærksomme på, hvor vi har mest at skulle have sagt, hvor vores interesser bliver røgtet bedst muligt.

Senest har vi fået en – lidt kluntet må jeg sige – invitation til et samarbejde med Dansk Håndværk. Og selvom det ikke er aktuelt, skal vi selvfølgelig ikke sige nej til at mødes med dem, der mener, vi kan gøre noget godt sammen.

Fra vores egen verden hører også World Skills. Forrige år i Canada var malerfaget repræsenteret af Max Grønbæk og til efteråret, hvor der er World Skills i London, er Jesper Guld fra Thy fagets repræsentant.

Skills – hvad enten det foregår ude omkring i verden eller som i januar i Odense, hvor eleverne dystede om en plads i London, er med til at vise, at uanset, hvor gode, vi selv tror, vi er, er der altid plads til at blive bedre.

Og her ligger i mine øjne den største gevinst ved mesterskaberne⁹. De viser os, hvor vi kan blive bedre, og de gør det i orden at sige, at man gerne vil stræbe efter at blive bedre.

For vi kan altid blive bedre – i alle livets forhold.

Og mens vi taler om at blive bedre: Årets Farvepris! Med årets uddeling til Ridebanen på Christiansborg og Borgerforening i Svendborg – helt præcist Guldsalen – er vi ved at være derhenne, hvor prisen hører hjemme. Det bliver næppe bedre.

Årets modtagere havde i den grad *det*, der skulle til for at få en farvepris. Begge projekter ramte præcist kombinationen af veludført håndværk og flotte farver. Netop det, vi gerne vil belønne!

Og så også lige lidt ros – til os alle. Magasinet IdeNyt havde i sidste nummer spurgt landets villaejere, om de var tilfredse med deres håndværkere.

Yderst tilfredse, lød svaret fra hovedparten. Det kan vi også glæde os over!

Inden jeg overlader min beretning – den sidste fra min hånd - til forsamlingen, vil jeg gerne takke Danske Malermestres bestyrelse, den nuværende såvel som alle tidligere bestyrelsesmedlemmer.

I har arbejdet godt, og det har været en fornøjelse at arbejde sammen med jer!

Jeg vil også gerne takke mine to næstformænd; I har været med alle årene, arbejdet loyalt og med jysk sindighed trukket mig ned på jorden, når min københavnske facon var ved at løbe af med mig. Godt gået!

Jeg vil også gerne rette en stor tak til Danske Malermestres direktør, Ole Draborg og sekretariatet på Bryggen og på Asylvej i Århus for jeres dygtige arbejde.

Med jer i ryggen er det væsentlig nemmere at være formand. I er altid parate til at løse opgaver såvel som problemer. Tak for jeres altid ihærdige indsats for medlemmerne såvel som faget.

Også en stor tak til vores samarbejdspartnere i Håndværksrådet, Dansk Arbejdsgiverforening, Malerfagets Faglige Fællesudvalg, Arbejdsmiljøhuset og Malerforbundet i Danmark. Tak for med og modspil gennem syv år.

Med disse ord vil jeg gerne overlade beretningerne – den skriftlige tillige med den mundtlige - til generalforsamlingens godkendelse.

Glenn Larsen

Formand